בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ה', כ"ח בטבת תשס"ד (22 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בזכות ישיבת היהודים בשווייץ... [השלמת המאמר מאתמול]: -
נשיא הרפובליקה השווייצרית צווח: "לחרפתנו עלינו להודות שבשאלת היהודים אנחנו עומדים לבדד או בחברותא הגרועה מבדידות (רמז לרוסיה); נעשינו ללעג ולקלס בציבור האירופי, וכבוד גלה מאתנו."
בתי הנבחרים הסכימו לדרישות צרפת, ואחר כך הוכרחו להסכים גם לדרישות שאר המדינות בנוגע לבריתות המסחר.
ואז הוברר לכל, כי מן ההכרח הוא לשנות את החוקה ולתת זכות הישיבה גם לשאינם נוצרים, "כדי שלא יהיו אזרחי הארץ גרועים מבני חוץ-לארץ." מבֶּרן נשלחה שאלה לממשלות הקאנטונים, וסוף סוף הוחלט בהסכם כללי לבטל כל הגבלות בזכות הישיבה של היהודים, ביום **כ"ז בטבת** (בתאריך של אתמול), בשנת תרכ"ו (1866). תחום המושב (זוכרים מושג זה? לא רק ברוסיה היה כך. ועוד – גם ב'ארצות החופשיות' של צפון אמריקה היו מגבלות.)
באארגוי בטל, והיהודים התחילו משתקעים בכל הקאנטונים שבשווייץ. מן החוקה החדשה של שנת 1874 הושמטו כל ההגבלות לשאינם נוצרים. לא בבת אחת יצא השוויון אל הפועל. ההמונים הנבערים, שנקפאו בשינאת ישראל הישנה, התנגדו עדיין זמן רב להגשמת השוויון, בייחוד בקאנטון אארגוי, אבל בהשפעת הממשלה המרכזית נכנעו הקאנטונים סוף סוף לחוקה הכללית. כך נלחמו ב**מדינה הדמוקראטית ביותר שבאירופה** המוני העם כנגד השתדלות קומץ טובי העם לקבוע את יסוד היסודות של מדינה חופשית – שוויון האזרחים. המשטר הדמוקראטי לא עצר כח להכריע את הדעות המשובשות הנושנות שנשתרשו בעם. [שמעון דובנוב – 'דברי ימי עם עולם']

§§§

אחד מגדולי הסוחרים בפרשבורג נכנס פעם אצל ה"חת"ם סופר", והחל לתַנות באוזני הרב את סאת צרותיו. "רבנו!" – קרא האיש בעיניים דומעות – "הנני ידוע בעיר הזאת כאיש עשיר, אך לאחרונה הגיעו עסקיי המסועפים למבוי סתום, והנני זקוק בשעה זו לברכתו ולעידודו של הרב."
"גם אני שמעתי" – שיסע ה"חת"ם סופר" את דברי הסוחר – "שאחיך הוא עני מרוד ומטופל במשפחה גדולה; ואתה אינך תומך בו כל עיקר, חרף מצוקתו הרבה." הסוחר חש שלא בנוח למישמע דברי הרב, והשיב בנימה של הצטדקות: "הן סיפרתי זה עתה לכבוד הרב עד כמה ירוד בזמן האחרון מאזן העסקים שלי; ואיך אוכל במצבי הנוכחי עוד לתמוך באחרים?"
"אשיב לך על דבריך ברעיון קצר מפרשת השבוע", השיב ה"חת"ם סופר" לאורחו. "בתחילת פר' "וארא" אומר ה' יתברך למשה רבינו: **"וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל, אשר מצרים מעבידים אותם..."** [שמות ו' 5] כידוע, המלים "את" ו"גם" באות לרבות משהו בדברי הכתוב. נשאלת אפוא השאלה: ה"גם" הזה בפסוק "וגם אני שמעתי...", מהו בא לרבות? אלא", המשיך הרב, "בשעה שבני ישראל נאנקו תחת עול המצרים, **שמע כל אחד מהם גם את האנחה של אחיו, וכאב לו את כאבו וסבלו**. ובשכר זה, שבני

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכַי יהלֵכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי."[תהלים פ"א]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי**

כניסת השבת (ב"ש): 16[45] **יום נעים ושבת שלום!**

צאת השבת (ב"ש): 17[44]

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ה', כ"ח בטבת תשס"ד (22 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ישראל במצרים גילו רגש של אחווה ורעות זה לזה, גם הקב"ה שמע את נאקתם והוציא אותם מעבדות לחירות ומשיעבוד לגאולה..." [פרפראות לתורה – שמות]

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכַי יהלֵכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי." [תהלים פ"א]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי**

כניסת השבת (ב"ש): 16[45]

יום נעים ושבת שלום!

צאת השבת (ב"ש): 17[44]

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.